

Джеймс Балард
Благородният убиец

Когато късно следобед д-р Джеймисън пристигна в Лондон, той научи, че всички входни магистрали на града са затворени още от шест часа сутринта. Тълпи от нетърпеливи туристи, пристигнали заради Коронацията, още преди денонощие се бяха подредили по маршрута, по който се очакваше да премине процесията. Д-р Джеймисън бавно пресече опустелия Грийн парк и се изкачи по затревения хълм към станцията на метрото под „Риц“. Наоколо се търкаляха, захвърлени в пълен безпорядък, раници и спални чували и на два пъти д-р Джеймисън се препъна. Той се обля в пот, докато се добере до входа на станцията, отпусна се изтощено на една пейка и намести до себе си тежкия металически куфар.

Точно пред него се издигаше една от набързо скованите дървени трибуни. Виждаше гърбовете на зрителите – от последния ред, жените – в шарени летни рокли, мъжете – по къс ръкав, размахващи над главите си вестници, децата – с многоцветните знаменца „Юниън Джак“. Прозорците по цялото протежение на Пикадили бяха претъпкани, а улицата преливаше от шумотевица и багри. От време на време някъде в далечината засвирваха оркестри или се разнасяха командите на офицери, строящи и престрояващи своите подразделения.

Д-р Джеймисън се заслуша с интерес в тези звуци, наслаждавайки се на огряното от слънце масово народно веселие. Той беше около шейсетгодишен, с дребна на ръст, но стройна фигура, с посивели коси и пронизващи очи. Широкото изпъкнало чело му придаваше младежки вид. За това спомагаше и елегантно скроеният сив костюм с ултратесни ревери, закопчан с едно-единствено бродирано копче. Когато от палатката за първа помощ към него се запъти мъж, облечен в размъкнато синьо сако с широки, увиснали ревери, д-р Джеймисън с досада отбеляза несъответствието в облеклата. Той погледна часовника си, вдигна куфара и забърза към станцията.

Очакваше се процесията да поеме от Уестминстърското абатство към три часа и полицията бе спряла движението по улиците, по които щеше да премине кортежът. Д-р Джеймисън излезе от метростанцията на северната страна на Пикадили и огледа внимателно високите сгради и хотели, повтаряйки си някои позабравени имена. Той започна да си проправя път сред тълпата по тротоара, като потръпваше болезнено от ударите на металическия куфар, зави по Бонд стрийт и закричи към таксиметровата колонка. Идващите насреща тълпи от закъснели зяпачи го оглеждаха с почуда и той почувства известно облекчение, когато найсетне се вмъкна в таксито.

– Хотел „Уестленд“ – нареди той на шофьора и нагласи куфара на седалката до себе си.

Шофьорът се наведе към него.

– Хотел *кой*?

– „Уестленд“ – повтори д-р Джеймисън, като се помъчи да имитира произношението на шофьора. Всички наоколо, изглежда, говореха със същия гърлен тембър. – Намира се на Оксфорд стрийт, на около сто и петдесет ярда от Марбъл Арк. Има временен вход откъм площад Гросвенър.

Шофьорът кимна, оглеждайки внимателно своя пасажер. Колата потегли и той се облегна назад.

– За Коронацията ли сте пристигнали?

– Не – отвърна авторитетно д-р Джеймисън. – Тук съм по бизнес. Само за един ден.

– Помислих си, че сте дошли за Коронацията. От „Уестленд“ ще имате прекрасен изглед.

– Вярвам, че е така. Ако имам възможност, ще погледам, разбира се.

Те завиха към площад Гросвенър и д-р Джеймисън сведе поглед към металическия куфар, оглеждайки внимателно сложната ключалка. От време на време той хвърляше поглед наоколо, опитвайки се да потисне вълнението, което го завладяваше с нахлуващите спомени. Всичко обаче изглеждаше съвсем различно, сякаш неусетно изкривено от тежестта на изминалите години. Общият изглед на улиците, безпорядъкът от несвързани сгради, плетеницата от надвиснали жици, пищното разнообразие от разноцветни надписи – целият този свят му се струваше съвсем непознат. Беше му трудно да повярва, че някога е живял в този невероятно античен и объркан град.

Нима и останалите спомени бяха също толкова фалшиви?

Той се изправи изненадан на седалката, сочейки с ръка ексцентричната сграда на Американското посолство.

Шофьорът забеляза интереса му и размахна ръка с цигара.

– Какъв смешен стил, нали? – запита той. – Не мога да разбера защо им трябваше на янките да я вдигат тая съборетина?

– Така ли мислите? – попита д-р Джеймисън. – Малко хора биха се съгласили с вас.

Шофьорът се изсмя.

– Е, тука грешите, господине. Не съм чул досега една добра дума за нея. – Той сви рамене, явно решил, че не е редно да се обижда клиентът.

– Може пък просто да е изпреварила времето си.

Д-р Джеймисън леко се подсмихна.

– Има нещо такова – каза той по-скоро на себе си, отколкото на шофьора. – Приблизително с около трийсет и пет години. Тогава ще гледат на нея с уважение.

Неволно гласът му бе станал носов и шофьорът го запита:

– Чужденец ли сте, сър? Може би от Нова Зеландия?

– Не – отвърна д-р Джеймисън, като забеляза с любопитство, че движението все още бе отляво. – Не точно. Но от доста време не съм идвал в Лондон. Изглежда обаче съм избрал подходящ ден за завръщане.

– Наистина е така, сър. Велик ден за младия Принц. Или по-правилно е да кажа Крал I. Крал Джеймс III звучи малко пресилено. Но както и да е, пожелавам му късмет на него и на тази нова Яко какво ѝ беше там името епоха.

– Новата Якобинска епоха – поправи го, смеейки се д-р Джеймисън и лицето му за първи път през този ден се разведри. Той добави пламенно, но тихо, отделяйки ръце от металическия куфар: – Както вече казахте, дано да имат късмет.

Д-р Джеймисън слезе пред хотела, влезе през временния вход и си проби път през навалищата в малкото задно фоайе, а в ушите му още кънтеше врявата на Оксфорд стрийт. Той се добра до рецепцията, влачейки след себе си тежкия куфар.

– Д-р Роджър Джеймисън – каза на служителя. – Имам запазена стая на първия етаж. – Той се подпря уморено и се заслуша в глъчката, докато служителят търсеше името му в регистрационната книга. Сред посетителите преобладаваха въздебеличките дами на средна възраст, облечени в ярки рокли, които оживено разговаряха край телевизора в очакване да включат директно церемонията пред абатството. Д-р Джеймисън плъзна поглед из тълпата, сякаш очакваше да срещне познато лице.

– На ваше име ли е регистрацията, сър? – запита го служителят, присвивайки късогледо очи над регистрационната книга.

– Разбира се. Стая 17, ъгловата на първия етаж.

Служителят поклати глава със съмнение.

– Трябва да има някаква грешка, сър, нямаме такава резервация. Да не сте с някоя от групите?

Като подтисна раздразнението си, д-р Джеймисън остави внимателно куфара на пода и го притисна с крак. – Уверявам ви, направих сам регистрацията. Специално за стая 17. Беше преди доста време, но

управителят ме увери, че каквото и да стане, резервацията ще бъде потвърдена.

Служителят продължи да прелиства регистъра назад. Внезапно пръстът му се спря върху избледнял надпис съвсем в началото.

– Ето я, сър. Моля за извинение, но е била прехвърлена от предишния регистър. Д-р Роджър Джеймисън, стая 17 – той спря изненадано пръста си върху датата и след това се усмихна на д-р Джеймисън. – Какъв невероятен късмет, докторе, резервацията ви е отпреди две години.

Д-р Джеймисън най-сетне затвори зад себе си вратата на стая 17 и се отпусна уморено върху леглото, все още стискайки в ръка металическия куфар. Той полежа няколко минути, докато дишането му се успокои, след това се изправи и започна внимателен оглед на стаята.

Това бе една от най-големите стаи в хотела, с прекрасен изглед от ъгловите прозорци към изпълнените с народ улици. Плътни венециански завеси закриваха стаята от палещите лъчи на слънцето и любопитните погледи на надвесените от прозорците на отсрещния универсален магазин зяпачи. Най-напред д-р Джеймисън надникна във вградения в стената гардероб, след това провери прозорчето на банята. След като се убеди, че е здраво залостено, той премести едно кресло до прозореца, под който се очакваше да премине процесията. Виждаше цялата улица като на длан, с подредения от двете страни ескорт от войници и полицаи.

Огромен червен плакат, част от общата празнична украса, се спускваше диагонално над прозореца, скривайки го от очите на хората от съседната сграда. Долу тълпата се люшкаше между улицата и дървената ограда зад нея. Като смъкна завесата, така че долният и край да е само на няколко инча от перваза, д-р Джеймисън се отпусна в креслото и втренчи поглед в навалищата. Скоро изгуби интерес и погледна часовника си. Беше малко преди два, вероятно в този миг младият крал напускаше Бъкингамския дворец, за да се отправи към Абатството. Сред тълпата имаше много хора с транзистори и когато предаването от Абатството започна, шумът от улицата намаля.

Д-р Джеймисън се приближи до леглото и измъкна верижката с ключовете. И двете брави на куфара бяха с комбинации. Той пхна един от ключовете, превъртя го наляво и надясно в определена последователност, натисна ключалката и вдигна капака.

Върху покрития с кадифе под на куфара лежеше, разглобена на

части и подредена в специални вдлъбнатини, мощна пушка с оптически мерник и шестзаряден пълнител. Металният приклад бе скъсен с шест инча и скосен под ъгъл от 45 градуса така, че, когато пушката се опре в рамото, цевта да сочи надолу, а мушката да съвпада с линията на окото.

С професионална ловкост д-р Джеймисън сглоби отделните части и завинти приклада, като допълнително нагласи ъгъла. Той постави пълнителя, дръпна затвора и вкара първия патрон в цевта.

Д-р Джеймисън остави оръжието на леглото и се загледа в него. Всред мрака на стаята, сред веселата хотелска глъч и шумотевица и грохота на уличната тълпа лицето му внезапно придоби уморен вид, решителността и непоколебимостта се смениха с тревога и загриженост. Приличаше на самотник в хотелска стая, в непознат град, където всички освен него празнуват. Той седна до пушката, трийки с кърпа оръжейната смазка от ръцете си, а мислите му бяха някъде далеч. Когато се изправи отново, той се огледа с нерешителния вид на човек, който не знае какво прави.

Веднага след това дойде на себе си. Бързо разглоби пушката, поставяйки отделните части в жлебовете, спусна капака на куфара и го пхна в най-долното чекмедже на бюрото. После излезе, заключи вратата на хотелската стая и се отправи с уверена походка към изхода.

На около двеста ярда от площад Гросвенър той зави по Халам стрийт – малка уличка, пълна с миниатюрни художествени галерии и гиздави ресторантчета. Слънчеви лъчи блестяха игриво по спуснатите сенници – изглеждаше, че опустялата улица е на хиляди мили от тълпите, очакващи процесията. Д-р Джеймисън почувства как увереността му се възвръща. От време на време той се спираше и оглеждаше празните тротоари, заслушан в приглушения ромон на телевизионните коментари, който се носеше от горните етажи.

Малко след средата на уличката той се спря пред кокетно кафене с три маси отпред. Д-р Джеймисън седна с гръб към прозореца, извади от джоба си чифт тъмни очила и се отпусна под сянката, като поръча на келнерката сок с лед. Той отпи от донесената чаша, скри лице зад тъмните стъкла, оградени с масивни рамки. Откъм Оксфорд стрийт долитаха възторжените възгласи на тълпата, маркиращи хода на церемонията пред Абатството, но иначе уличката бе доста тиха.

Малко след три часа, когато финалният акорд на органа оповести края на службата по Коронацията, отляво се чуха стъпки. Д-р Джеймисън надзърна изпод сенника и видя да се приближават, хванати ръка за ръка, млад мъж и момиче в бяла рокля. Д-р Джеймисън свали очилата,

за да огледа по-внимателно двойката, след което побърза отново да ги постави. Той се подпря на масата, прикривайки лицето си с ръка.

Но двамата бяха твърде увлечени един в друг, за да забележат очевидното вълнение, с което той ги наблюдаваше. Младежът бе на около двацет и осем, облечен с размъкнати, измачкани дрехи, каквито носеха всички наоколо, с овехтяла вратовръзка, небрежно завързана върху неогладената яка на ризата. От малкото джобче на самото му се подаваха два разноцветни флумастера, а от левия джоб стърчеше концертна програма. Имаше весело-непринудения вид на млад университетски преподавател. Лицето му бе красиво и умно, с високо, изпъкнало чело и средсана назад кестенява коса. Очите му сезираха в очите на девойката с несъмнена привързаност, докато тя го заливаше с поток от игриви думи.

Д-р Джеймисън също се вгледа в момичето. Първоначално той се втрени в младежа, разглеждайки го с вниманието, с което човек се оглежда в огледалото, но скоро очите му потърсиха девойката. Завладя го чувството на безкрайно облекчение и той едва се сдържа да не подскочи от мястото си. Спомените не го лъжеха, девойката бе дори по-хубава, отколкото образа, запечатан в паметта му.

Около деветнайсет-двайсетгодишна, с дълга сламеноруса коса, която падаше свободно върху мургавите ѝ рамене. Устните ѝ бяха пълни и чувствени, а красивите ѝ очи се стрелкаха игриво към зора на младежа. Когато минаваха покрай кафенето, тя разказваше въодушевено нещо и младежът я прекъсна.

– Почакай, Джун, имам нужда от почивка. Хайде да седнем и да пийнем по нещо, процесията няма да стигне Марбъл Арк по-рано от половин час.

– Бедни мой приятелю, изморявам ли те?

Те седнаха на съседната маса. Ръката на момичето бе само на няколко инча от д-р Джеймисън, а свежият аромат на нейното тяло предизвикваше водопад от нови спомени в душата му.

– Наистина не ме е грижа, дори да пропуснем процесията. Този ден е *мой*, не негов.

Младежът се ухили и театрално се надигна.

– Така ли? Значи всички останали са осведомени погрешно. Почакай, отивам да отклоня процесията насам.

Той се пресегна през масата, хвана я за ръката и огледа с критичен поглед диамантения ѝ пръстен.

– Доста хилав опит. Кой ти го купи?

Девојката сведе устни върху пръстена.

– Голям е като „Риц“ – тя се намръщи игриво. – Брей, какъв мъж, май ще трябва да се омъжа за него. Роджър, не е ли чудесно това за наградата? Триста лири! Ти наистина си богаташ. Жалко, че Кралското общество няма да ти позволи да ги изразходваш, както намериш за добре. Ще трябва да почакаме Нобеловата награда.

Младежът се усмихна скромно.

– Спокойно, мила, не бива да градиш надеждите си само върху такива дреболии.

– Но аз съм сигурна, че ще я получиш. В края на краищата ти си откривателят на пътуването във времето.

Младежът тропна по масата.

– Джун, за Бога, разбери веднъж завинаги, аз не съм *открил* пътуването във времето. – Той сниши глас, поглеждайки към седящия на съседната маса д-р Джеймисън. – Ако продължаваш да го повтаряш, хората ще започнат да си мислят, че не съм с всички си.

Девојката събърчи нос.

– Но все пак си е така. Зная, че не обичаш да го наричаш по този начин, по като се махне алгебрата, твоето откритие се свежда до това, не е ли така?

Младежът вторачи поглед в покривката на масата. Лицето му издаваше невероятна интелектуална мощ.

– Ако говорим за аналог на математичната концепция във физичната вселена, тогава – да, така е. Но дори в този случай не става дума за пътуване във времето в обичайния смисъл на това понятие, макар че това едва ли ще се поправи на уличната преса, когато излезе статията ми в „Нейчър“. Както и да е, времевият аспект не ме интересува чак толкова. Ако разполагах е трийсет години, вероятно бих се позанимал с него, но в момента имам по-важни задачи.

Той се усмихна на девојката, но тя задържа ръката му, гледайки го замислено.

– Роджър, струва ми се, че не си съвсем прав. Казваш, че твоето откритие няма приложение във всекидневния живот, но така са мислели всички учени. Звучи фантастично, да се отправиш в миналото, искам да кажа...

– Но защо? Ние непрестанно се придвижваме *напред* в бъдещето и не виждам някой да си хвърля шапката от радост, че го правим.

Вселената сама по себе си е една машина на времето, която от наша гледна точка се движи само в една посока. Или предимно в една посока. Аз просто забелязах, че частиците в циклотрона понякога се преместват и в противоположна посока, че пристигат в края на техните безкрайно малки пътувания, преди да са тръгнали. Това е всичко. Но това не означава, че още следващата седмица всички ще се юрнем да избиваме собствените си праотци.

– Но какво ще стане, ако го направим? Сериозно?

Младежът се разсмя.

– Не зная. Честно казано, не съм мислил за това. Вероятно това е истинската причина, която ме кара да поддържам работата на теоретична основа. Ако разширим въпроса до неговото логично заключение, то това ще означава, че моите наблюдения в Хартуел са погрешни и че събитията, протичащи във Вселената в противоречие на нашите представи, изглежда са независими от времето. След много години този феномен ще стане известен като „Парадоксът на Джеймисън“ и стотици подрастващи математици ще се претрепват от старание да премахват своите баби и дядовци – само и само за да докажат неговата погрешност. Трябва да се погрижим поне нашите потомци да са адмирали или архиепископи.

Докато младежът говореше, д-р Джеймисън беше вперил очи в девойката, съдържайки се с всички сили да не протегне ръка към нея или да я заговори. Той нежно галеше с поглед луничките по ръката и, гънките на роклята, пръстите с лакирани нокти. В желанието да я разгледа по-добре докторът свали очила и за миг очите му срещнаха тези на младежа. Последният изглеждаше смутен от тяхната физическа прилика – чертите, общата костна структура на лицето, наклона на челото. Д-р Джеймисън дари младежа, от който бе произлязъл, с краткотрайна, но изпълнена с дълбока родителска привързаност усмивка. Наивната сериозност, непринудеността, недосягаемият чар внезапно се сториха на д-р Джеймисън много по-важни от интелектуалните качества и той осъзна, че не може да изпитва ревност към младия мъж.

След като си сложи очилата, доктор Джеймисън се загледа надолу по улицата, твърдо решен да доведе до край замисленото.

Шумът от съседната улица внезапно се засили и младата двойка скочи на крака.

– Хайде, два и половина е! – извика младежът. – Трябва да са вече наблизо.

Двамата се втурнаха по улицата, но девойката се поспря, за да си оправи сандала. Когато се изправяше, очите ѝ срещнаха тези на възрастния човек, който седеше на масата зад нея. Д-р Джеймисън се приповдигна, очаквайки тя да го заговори и протегна ръка към нея, но момичето извърна очи и той се отпусна назад.

Проследи ги с поглед докато, се скриха зад първата пресечка, след това се изправи и забърза към хотела.

Д-р Джеймисън заключи вратата след себе си, извади куфара от бюрото, сглоби отново пушката и се разположи до прозореца. Долу на улицата процесията вече минаваше – една след друга се низеха редиците от войници и гвардейци в церемониални униформи, придружавани от армейски духови оркестри, които разтърсваха въздуха с военни маршове. Тълпата ревеше въодушевено и хвърляше конфети и разноцветни ленти.

Без да обръща внимание на всичко това, д-р Джеймисън се загледа в хората долу на тротоара. Той плъзна внимателен поглед из тълпата и не след дълго откри девойката с бялата рокля, която се надигаше на пръсти някъде отзад. Тя си запробива път, усмихвайки се на хората около нея, като дърпаше младежа след себе си. Още няколко минути д-р Джеймисън проследи движението на двойката и след това, когато на улицата се появиха първите кабриолети на дипломатическия корпус, той отново плъзна поглед из тълпата, разглеждайки внимателно всяко лице. От малкия си джоб докторът измъкна пластмасов плик и го скъса, като го държеше на разстояние от себе си. От плика със свистене излетя облак зеленикав газ, д-р Джеймисън помахаше с ръка и измъкна отвътре пожелтяла изрезка от вестник.

Д-р Джеймисън подпря изрезката на перваза на прозореца. От нея го гледаше тридесетгодишен мъж с лисиче лице – очевидно престъпник, фотографиран от полицията. Отдолу имаше надпис:

Антон Ремерс

Д-р Джеймисън се изправи напрегнато. След екипажите на дипломатическия корпус се появиха членовете на правителството в открити коли, бодро поздравяващи с шапки множеството. Следваше ги Конната гвардия, а зад нея по улицата вече се носеше възторженият рев на тълпата, съзряла приближаващата се кралска каляска.

Д-р Джеймисън хвърли тревожен поглед към часовника си. Часът

бе 3:45 и само след седем минути кралската каляска щеше да премине под прозорците на хотела. Врвата от улицата му пречеше да се съсредоточи, а телевизорът в съседната стая, изглежда, бе надут до дупка.

Той се вкопчи в перваза на прозореца.

Ремерс! – точно под него, във входа към будката за цигари се бе подпрял човекът от снимката, закрил лице с широкопола шапка. Той равнодушно наблюдаваше процесията, пъхнал ръце в джобовете на изтърган шлифер. Без да го изпуска от очи, д-р Джеймисън вдигна несръчно пушката и я опря на перваза. Човекът продължаваше да стои неподвижно край будката, само на няколко крачки от колонадата, която се губеше в една малка странична уличка.

Пребледнял от напрежение, д-р Джеймисън трескаво зараглежда лицата в тълпата. Със страховтен рев зрителите посрещнаха позлатената каляска, която следваше непосредствено подприпкващия ескорт на Кралската кавалерия. Д-р Джеймисън впери очи в Ремерс, опитвайки се да открие дали в тълпата има друг негов съучастник, но човекът стоеше все така безучастно с ръце в джобове.

– Проклет да си! – изръмжа докторът. – Къде е другият? – Той трескаво повдигна завесата, вложил цялата си невероятна интелигентност в микросекундни анализи на лицата от тълпата.

– Били са двама! – извика той пресипнало. – Двама са били!

Само на петдесет ярда от него младият крал седеше в позлатената каляска, загърнат в блестящо наметало. За миг д-р Джеймисън се загледа в него, но след това внезапно осъзна, че Ремерс е напуснал мястото си. Човекът се промъкваше по края на тълпата с вид на обезумял тигър. В мига, когато първите редове се люшнаха напред той извади от джоба на шлифера си малък син термос и бързо отвъртя капачката. Кралската каляска се изравни с него и той замахна с ръка, в която ясно се виждаше горният край на граната.

– Бомбата е у *Ремерс*! – извика напълно объркан д-р Джеймисън. Ремерс отстъпи назад, ръката с гранатата почти опря в земята, след което започна да описва дъга над главата му.

Почти автоматично д-р Джеймисън насочи пушката към Ремерс, прицели се в гърдите му и стреля – само миг преди бомбата да излети от ръката на престъпника. От силния рикошет д-р Джеймисън загуби равновесие и подскочи назад, с раздираща болка в рамото. Ремерс се срути като подкосен пред будката за цигари. Бомбата изхвърча право нагоре, въртейки се като бухалка на жонгльор. Тя падна на тротоара и полетя

встри, подритната от случаен крак в тълпата.

След това избухна.

Разнесе се оглушителен взрив, последван от вулкан от дим и парчетии. Стъклото на прозореца се откъсна и се разби в краката на доктор Джеймисън на хиляди остри частици. Той се прекатури през креслото, изправи се и се втурна към прозореца, зад който виковете бяха прераснали в писъци. Тълпата се разбягваше във всички посоки, обезумели коне се изправяха на задните си крака, докато гологлавите им ездачи се мъчеха да ги укротят. На тротоара под прозореца се въргаляха двайсетина души. Кралската каляска, загубила едно от колелата си, но иначе непокътната, се отдалечаваше, теглена от конете и заобиколена от ескорт гвардейци и войници. Полиция обграждаше хотела и д-р Джеймисън забеляза някой да сочи към неговия прозорец.

Той погледна надолу, към края на тротоара, където, неестествено извита настрана, лежеше девойката с бялата рокля. Край нея бе коленичил младежът, с разкъсани от експлозията дрехи. Той бе покрил лицето ѝ със своята кърпа, по която бавно се разстиляше тъмно петно.

Отвън в коридора се разнесоха викове. Д-р Джеймисън се обърна, все още стискайки пушката в ръка. На пода в краката му се въргаляше пожелтялата вестникарска изрезка. Той я вдигна с вдървени пръсти.

**Неуспешен опит за покушение над Крал Джеймс!
Бомба убива 27 души на оксфорд стрийт!
Двама души застреляни от полицията!**

Едно от изреченията бе оградено:

... един от тях е Антон Ремерс, професионален убиец, вероятно нает от втория терорист, възрастен мъж, чието надупчено от куршумите тяло полицията не бе в състояние да идентифицира...

Някой заблъска с юмрук по вратата. Разнесоха се викове, после ритници. Д-р Джеймисън изпусна изрезката и погледна през прозореца – към младежа, стиснал ръцете на мъртвото момиче.

В момента, в който вратата изхвърча от пантите, доктор Джеймисън разбра кой е бил вторият неизвестен убиец, човекът, който той се бе върнал да убие след трийсет и пет години. Но опитът да промени събитията от миналото, се бе оказал неуспешен. С идването си той просто се

бе замесил в престъплението – обречен още от мига, когато бе забелязал първите чудати движения на частиците в циклотрона. Той се бе върнал и бе станал съучастник в убийството на своята годеница. Ако не бе застрелял Ремерс, убиецът щеше да запрати бомбата в средата на процесията и Джун щеше да остане жива. В един миг цялата безкрайно сложна схема, целяща само едно – щастието на младежа, на самия него отпреди тридесет и пет години, се бе преобърнала в смъртоносно оръжие срещу най-скъпото, което се бе опитал да спаси.

Надявайки се да я зърне за последен път, той се втурна право към рева на полицейските автомати.

КРАЙ

© 1961 Джеймс Балард
© 1992 Юлиян Стойнов, превод от английски

J. G. Ballard
The Gentle Assassin, 1961

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Фантастични истории“, бр.3/1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10806>]